

[**Oluf Pedersen.**]

delingen paa den eneste retfærdige, sunde og naturlige Maade, saa at enhver faar Løn efter sin Arbejdsindsats — og dette betyder en mere ligelig Fordeling end nu.

Jeg skal hermed anbefale vore Ændringsforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem, der nu talte, eller rettere delvis oplæste sit Foredrag — hvad der for øvrigt er i Strid med Forretningsordenens § 29 —, tillod sig at betegne en i dette Ting vedtagen Lov, nemlig Akkordloven, som en Kæltringelov. Det er muligt, at en saadan Betegnelse kan passere, naar det ærede Medlem holder Møder ude i Landet; her maa jeg paatale den.

Holstein: Om Bestemmelserne i Regeringslovforslagets fire Afsnit har jeg allerede haft Lejlighed til at udtale mig og angive vor principielle Stilling ved Lovforslagets første Behandling; jeg skal derfor her indskrænke mig til nogle Bemærkninger, først og fremmest om to Hovedpunkter i det Kriseprogram, som Venstre har stillet Krav til Regeringen om at søge gennemført, nemlig Punkterne 1 og 4.

„Prishævende Foranstaltninger . . . . . saa at i hvert Fald Produktionsomkostningerne dækkes og de forskellige Landbrugstyper mest muligt ligestilles.“ Det er Venstres første Krav til den højtærede Regering. Venstre erkender altsaa, at dette Mindstekrav: Dækning af Landbrugets Produktionsomkostninger, endnu ikke er naaet i det fjerde Landbrugskriseaar og efter 3—4 Forlig med den højtærede Regering. I denne Erkendelse ligger der en tiltalende Indrømmelse af Berettigelsen af den Kritik, der fra Landbrugernes Sammenslutnings Side gentagende er fremsat til de forskellige Kriseforlig og ikke mindst til Kriseforliget af December 1933. Tillige ligger der en Erkendelse af den saglige Værdi — jeg ser bort fra den taktiske — af det Forsvar, der fra Venstres Side er blevet ført for Kriseforliget af December 1933.

Naar dette er Facit efter 3 Aars Krise og 3 eller 4 Kriseforlig, saa ser det parlamentarisk sort ud for Landbruget. Men jeg vil samtidig sige, at med Hensyn til Prishævningsforanstaltninger er Tilstanden ikke saa sort, naar man ser sagligt paa Spørgsmaalet. Forholdet er nemlig det, at vi selv er Herre over at tilvejebringe en tilfredsstillende Kødordning og Kornordning; det er ikke et Spørgsmaal om Evne fra den danske Statsmagts Side,

men udelukkende et Spørgsmaal om Villie, af den simple Grund, at det jo her i overvejende Grad drejer sig om Foranstaltninger paa Hjemmemarkedet og om Importforanstaltninger, og det er Foranstaltninger, som vi selv er Herre over at træffe i fornødent Omfang.

Langt vanskeligere synes det mig, at Problemet er for Smørordningens Vedkommende, fordi det her i overvejende Grad drejer sig om Eksportpolitikken, og Eksporten til Udlandet er den danske Statsmagt kun i meget begrænset Omfang Herre over. Men jeg vil gerne rejse det Spørgsmaal her: Hvad tror man, der, naar det kommer til Stykket, opnaas ved at, lad os for at stille det paa Spidsen, sige: afskaffe et Margarineforbrug paa ca. 70 Mill. kg og i Stedet for gaa over til Forbrug af Smør? Hvad vil der opnaas ved at drage 70 Mill. kg Smør fra det engelske Marked til det danske? Er det sandsynligt, at den Lakune, som derved vil opstaa i Forbruget i England og den dermed følgende Forøgelse af Efterspørgselen efter Smør virkelig vil skabe Mulighed for en Forhøjelse af Prisen paa Smør? Er det ikke højest sandsynligt, at andre smør-eksporterende Lande, som er Danmarks Konkurrenter — for der er jo ikke nogen Kvota- eller Kontingentbegrænsning paa det engelske Marked —, at New-Zealand, Australien, og muligvis ogsaa en europæisk Stat som Holland, hvis Danmark ikke selv er i Stand til at udfylde Hullet, vil trænge ind og udfylde det, og saa er vi prismæssigt set i det store og hele lige vidt. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at lige saa berettiget det er at træffe Foranstaltninger paa denne Linie under den Krise, den danske Smørproduktion, Hovednerven i det danske Landbrugserhverv, befinder sig i, lige saa sikkert, mener jeg, at Tyngdepunktet bør lægges i Eksportpolitikken, i Foranstaltninger til Fremme af Landbrugs-eksporten, med andre Ord i den handelspolitiske Side af Problemet.

Men jeg tør jo nok uden at gaa Sandheden for nær sige, at den højtærede Regerings Eksportpolitik til Fordel for Landbruget lader saare meget tilbage at ønske, ja, det kan vel egentlig uden Overdrivelse siges, at den højtærede Regering overhovedet ikke har nogen Landbrugseksportpolitik. Det lidt, den har opnaaet, og de Muligheder, den har, synes mig i hvert Fald at blive ganske ansvarsløst forskvæstet, ikke mindst ved den utrolige Bagvaskelses- og Mistænkeliggørelses-Kampagne, som lige siden det nye Styre kom til Magten i Tysk-